

Setkal jsem se
s nemocným
AIDS

Misijní praktikum Stáž 2007/08

Km
Křesťanská
akademie
mladých

Hledáte partnerský sbor v zahraničí? Chcete podpořit misijní výjezdy Stáže? Chcete víc informací o misi? Spojte se s námi: staz@kam.cz <http://www.kam.cz/staz>

Svědectví
z krátkodobých
misijních výjezdů
Stáže KAM

Nastává čas pro misii českých sborů

Již třetím rokem se skupiny stážistů vydali sloužit evangelium v dalších zemích.

Možná si říkáte proč cestovat s evangelium na jih a na východ, když i naše země tolik potřebuje slyšet evangelium. Již v prvním století si církev napříč tehdejšími světem pomáhala. Církev z Antiochie vyslala své misionáře do Makedonie, Řecka i Říma. Nové sbory pohanů pořádaly sbírky na pomoc církvi v Jeruzalémě.

Naše církve v České republice se už dlouho stávaly cílem pomoci sborů z Německa i USA a mnoho misionářů a financí pomáhalo nám. Příkaz jít s evangelium až na sám konec světa je dán všem církvím, nejenom těm, které si připadají bohaté, nebo že na to mají. Možná se může zdát, že nejsme připraveni se postarat o řadu misionářů nebo rozvíjet velké misijní projekty. Krátkodobé misijní výjezdy jsou možností, jak i jeden sbor z České republiky může pomoci jednomu sboru na Balkáně nebo dále na východ. Výsledkem je vždy velké oboustranné obohacení.

Přáli bychom si, aby výjezdy stážistů povzbudily i další sbory v České republice k misijnímu zapálení za hranici našich dosavadních zkušeností.

Honza Kuklínek
ředitel Stáže

Fungl nový domov důchodců

Jak jsme pořád dokola
malovali stěny na bílo

Byli jsme pro sbor povzbuzením. Už jenom tím, že jsme o ně měli zájem, že jsme jim pomáhali prakticky. Dva dny jsme tam strávili jenom tím, že jsme společně pracovali na rekonstrukci staré školy. V nově opraveném domě otevřeli začátkem května úplně nový domov důchodců. Lidé ze sboru se postavili za plány staršovstva a rozhodli se zajistit několik seniorů v jejich stáří křesťanskou péčí. Naším úkolem bylo malovat. Nářadí nebylo úplně dokonalé a v potřebném množství, ale

poradili jsme si, když jsme po dvou dnech práce opouštěli staveniště, zůstaly po nás čtyři krásně na bílo vymalované pokoje, tři koupelny a dlouhá chodba. A nesmím taky zapomenout na Pavla Š., který s pastorem celé dva dny natíral dům zvenčí a Kiki s Davidem, kteří zase nově nalakovali dvě velikánská okna. Místní byli z této manuální pomoci velmi povzbuzeni. Nechali jsme tam i slušnou finanční podporu - i díky našim sponzorům. Myslím si, že nejvíc pro ně znamenalo povzbuzení.

[Alča a Pavel]

Přes hranice jsem toho z Ukrajiny převezla hodně

Pán Bůh mě učil, jak na něho spoléhat od rána do večera. Jak prostě nežít z vlastních sil. Nemít Pána Boha, tak druhý den v neděli během shromáždění odpadám fyzicky i psychicky a ležím tam někde na zemi, ale díky Bohu jsme mohli mít energii pro to všechno co nás tam potkalo. Taký mě učil to jak nesrovnávat českou a ukrajinskou církev, protože každá žije v jiných podmínkách, každá se tak nějak věnuje jiným lidem, je to jiná kultura. Jiný kraj, jiný mrav. Bylo fajn vidět Boha, jak prostě jedná. To když

člověk se mu totálně odevzdá a nespolehá na sebe a nesnaží se to nějak ze svých sil, tak Bůh jde do toho a proměňuje lidské životy. Jak naše, tak i životy lidí, se kterými jsme se setkali. Čím mě provedl na misi, to bylo takové nějaké přeskakování sebe sama, prostě jít i do nepohodlných míst a akcí, a vzdání se nějakého svého osobního pohodlí. To pro mě bylo zároveň příjemné a zároveň i plně nových zkušeností. A musím se přiznat, že přes hranice jsem toho převezla hodně. Co se týká nových zkušeností.

[Denča]

Horní řada, zleva: Pavel Škrha, Jirka Kantor, Pavel Lauko, Dave Andrlíček, druhá řada: Zuzka Vačkářová, Alča Pospíšilová, Kiki Hejlková a Marci Hajdová. Dole pastor sboru Daniel Lustig

Zprava: Tom Nevřela, Marki Pospíšilová, Honza Spáčil, Kejtý Lučanová, Denča Rohrerová, Martin Bauer, Leah Cox a přátelé z Ukrajiny.

Horní řada, zleva: Břeťa Raška, Tom Galda, Hanka Flýdrová, druhá řada: Marta Černá, Jura Cipin a David Staněk. Naše parta v Rumunsku.

Byli jsme tým libuje si šéf rumunské party

...spousta super zážitků a věcí, byl jsem povzbuzený z té mládeže jaký měli zájem a jak se snažili i oni sami, jak evangelizovat a sloužit a asi nejsilnější zážitek pro mě byl ten tým, s kterým jsem tam mohl být a sloužit. Mám za sebou několik misijních cest po Čechách, když jsme jezdili do západních Čech evangelizovat a nebo jsme dělali různé akce se studenty z biblické školy a všude možně, ale tohle bylo poprvé, kdy ten tým fungoval. Když bylo něco nutné udělat, tak jsme šli a udělali to. Nikdo se nijak nevymlouvat a neměl k tomu blbě poznámky. Prostě když bylo potřeba něco udělat, tak se šlo a udělalo se. A to fungovalo úplně super. I ti největší introverti se stávali největšími extroverti a

extrémní extroverti - to se nedá popsat, co se s nimi stalo. Vzpomínám na některé hlášky... :) Takže tým. Super se mi spolupracovalo s ostatními a super jsme fungovali a to si nedokážu představit lépe. Vážně mluvím ze zkušeností mnoha misijních výjezdů.

[Tom]

Marci: Ze začátku to
byla děsná krize

více čtete na straně 2

Vzkazy sponzorům a
budoucím stážistům

více čtete na straně 3

Rallye života

více čtete na straně 4

DOPORUČUJEME

Knihkupectvi.biz
křesťanská literatura a audio

Zakládáte nebo rozšiřujete knihovnu ve sboru?
Chybí v mládeži nebo dorostu vhodná a kvalitní
literatura? Kontaktujte nás!
Domluvíme společně individuální podmínky
a slevy u větších objednávek.

info@knihkupectvi.biz
+420 776 271544
+420 777 812458

www.knihkupectvi.biz

Pár otázek

Můžeš popsat svůj nejsilnější zážitek?

Podle mota „Zážitek nemusí být ani tak pozitivní, hlavně že je silný“

Denisa (Ukrajina) Nejsilnější zážitek jsem měla, když jsme předposlední den navštívili věznicí pro mladistvé, kde byli kluci od 12 do 18 let. Když jsou hodní, tak jsou tam i do 25. My jsme pro ně měli připravený program ve spolupráci s jedním ukrajinským týpkem, který tam chodil „přednášet“, ale i kázat. Tak jsme měli náš program a stáli jsme na pódiu před padesáti kluky, na kterých nebyl ani sebemenší náznak jemnosti. Prostě tvrdí. Jejich tresty a zločiny byly různého kalibru. Oni je tam smíchali všechny do kupy, od nějakých zlodějků až po dvojnásobné vrahy. A co bylo to silné? Když zazněla ukrajinská výzva po tom našem celém programu. Ten týpek právě nastoupil a něco jim říkal a pak je vyzval k tomu, kdo se chce modlit a přijmout Pána Ježíše, tak ať zvedne ruku, tak 14 kluků zvedlo ruku. Pak je ještě vyzval v pár větách k tomu, aby přišli na pódiu a modlili se nahlas. Prostě modlitbu přijetí. Najednou se zvedlo 7 kluků a vyšli nahoru na

podium klekli a modlili se nahlas, a to bylo silné. Vidět Boha na tom místě, kde bachaři běhali s obuškama a ti kluci tam stáli nalajnovaní, takoví tvrdí, a najednou jsme je slyšeli, jak se nahlas modlí. Ještě je pak Tomáš a Martin začali objímat a vidět to, že oni ani na toto nejsou zvyklí, to bylo velmi silné a zvyklí, to bylo velmi silné a dokonce i příjemný zážitek. Vidět na tomto místě Boha v akci, to bylo vážně něco.

Marci (Chorvatsko) Pro mě nebyl nejsilnější zážitek přímo pozitivní, i když byl nejsilnější, ale nakonec jsem Bohu vděčná, i když to bylo těžké. Bylo věst ten tým, s kterým jsem tam jela. Ze začátku to byla děsná krize, kde jsem asi udělala i já spoustu chyb, se spoustou věcí jsem nepočítala, na spoustu věcí jsem nebyla připravená, ale jsem Bohu vděčná, že mě mohl naučit, jak nevést tým. Byla jsem vděčná za večeri Páně, kterou jsme tam společně měli a která se nesla

v duchu usmíření. Sama sebe s Bohem, usmíření sám se sebou a usmíření se navzájem. Od začátku jsem vnímala, že v našem týmu není jednota, a tím jak byl náš tým složen z lidí, kteří jsou každý úplně jiný, si myslím, že Bůh nás učil hodně o každém z nás. Já jsem se hodně naučila o sobě i o druhých a jsem vděčná za to, že při památce Páně jsem mohla vnímat nějaký zlom a že jsme mohli fungovat jako tým a že jsme se mohli navzájem přijímat takoví, jací jsme, i když jsme museli nějakým způsobem bojovat sami se sebou a s vlastnostmi těch druhých.

Hanka (Rumunsko) Pro mě byl asi nejsilnější zážitek, když přemýšlím znovu nad celou tou misí, tak jako první věc mě pokaždé napadá Arad. Pro mě to bylo hodně v tom, že už při cestě tam jsme měli hodně problémů a tolik věcí. Když jsme přijeli do Rumunska, najednou jsme měli shánět dálniční známku na auto. Všichni nás posílali z jedné benzinky na druhou, že to tam koupíme. Neměli jsme ani podrobnou mapu Aradu, takže jsme podle jejich navigací jezdili, a až na jedné poště nám poradili, že to můžeme koupit na nějakém úřadě, kde to vydávají cizincům, a to bylo jediné místo v celém Aradu. Takže jsme tam dojeli, ale bylo to celé zastrčené v jedné takové uličce, kde bychom to v životě nehledali. Ale to, co pro mě bylo nejsilnější, bylo, že už jsme se chtěli vzdát, ale řekli jsme si, že to zkusíme ještě jednou, naposledy. Já osobně bych to už určitě vzdala, ale

pokračovali jsme ještě s poslední nadějí, že to teda snad ještě vyjde. Tak to bylo pro mě super. Pro mě bylo hodně dobré i to, že třeba Brěťa říkal, že jsem navigovala dobře. Vtip byl v tom, že jsem nevěděla kudy jedeme, a vážně nějakým zázrakem nebo vedením jsme vždy všechno našli. Cestu tam, cestu zpátky i druhé auto, které jsme nechali stát na jedné straně Aradu, že my budeme hledat tu známku a oni chudáci čekali a nevěděli, kde jsme. Tak toto bylo pro mě nejsilnější zážitek. To, že spoléhat se na Boha a na vedení a na to, že i když je fakt hodně těžkých věcí, tak on to má pořád ve svých rukou.

Katka (Ukrajina) Nejsilnější zážitek byl, když jsme byli ve vězeňské nemocnici. Tam jsme procházeli různě různými pokoji a měli jsme možnost s těmi lidmi mluvit a nějakým způsobem se s nimi sdílet o čemkoliv, co jsme měli na srdci. Bylo na nich vidět, že všichni jsou takoví smutní, skleslí, prostě nemocní. Bylo to na nich vidět. Pak jsme vešli do jednoho pokoje a tam byl kluk, který byl úplně jak pěst na oko. On se smál, on byl rozjařený, působil úplně jak z jiného místa. Na konci té pětiminutovky nám ten týpek, co tam byl s námi, řekl, že ten kluk uvěřil asi před dvěma měsíci někde v jiném vězení a já jsem si mohla uvědomit, že Bůh fakt lidi mění a že to je vidět. To pro mě bylo velmi silné a zvláštní, že šlo na první

Další příběhy

... to bylo velmi silné a tento zážitek budu mít velmi dlouho, myslím, že až do konce. Tak toto bylo pro mě nejsilnější a dokonce i příjemný zážitek. Vidět na tomto místě Boha v akci, to bylo vážně něco.

Jak jsi vnímal místní křesťany a sbor, který jsi navštívil?

Markéta (Ukrajina) Pro mě byl ten sbor úplně neskutečný, protože jsem si myslela, že se budeme učit od sebe navzájem, že si budeme vyměňovat nějaké zkušenosti. Ale místo toho jsem já mohla od sboru čerpat. Lidé ze sboru navštěvují DD, sirotčince, vězeňské nemocnice, pastáky pro kluky. Tam chodí pravidelně a mají pro ně své programy. Bylo pro mě taky velmi silné slyšet příběh jejich kazatele, který prodal svoji firmu za několik milionů a za utržené peníze koupil jejich sborový dům. Tím domem prošlo 200 lidí bez domova. Vážně jsem zírala, co Bůh dokáže udělat skrze plně odevzdané lidi.

Jura (Rumunsko) Bylo to tam velmi zvláštní. Protože v Rumunsku je spousta

pravoslavných a toto byl jeden z mála protestantských sborů a byli velmi živí. Zdálo se mi to velmi podobné tomu, jak je to u nás. Měli hodně aktivní mládež, dělali campy, dělali evangelizační akce a byli fakt otevření. Viděli jsme mezi nimi evidentní úžasnou lásku. Byli jako taková 70členná rodina.

Alča (Chorvatsko) Vnímala jsem je jako více spontánní, více radostné, obzvláště co se týče chválení a uctívání Boha. Na druhou stranu byla možná ta spontánnost bez nějakého cíleného směřování.

Zuzka (Chorvatsko) Lidi ze sboru jsem vnímala jako velmi přátelské, milé, otevřené, temperamentní, dobrosrdečné, kteří okolo sebe šíří radost a lásku, a to nejen v teorii, ale i praktickými činy.

Nefornální a neplánované chvály po skončení středečního modlitebního shromáždění

pohled vidět, že ten kluk má něco jiného. A pak nám tam ukazoval svoji Bibli a objímal se tam s námi a to bylo takové hodně povzbuzující. Takové hezké.

Co tě Bůh učil a čím tě provedl na misi?

Jura (Rumunsko) Ta nejdůležitější věc, kterou mě naučil, bylo to, že společenství není o programech, ale že to je o životě, žít život s Kristem. Je to o radosti a je to o lásce. Co jsem se mohl naučit, že programy nejsou důležité. Že není důležité nějaké slovo, ale důležité jsou vztahy. Je to o lásce k druhým. Když se lidé jen schází a stojí to pouze na programech, tak to potom roste i padá s vědovými, což je hodně nebezpečné. To je to, co jsem potřeboval vidět a viděl jsem to tam. Že ti lidé měli lásku k sobě a měli i lásku k nám. A zjistil jsem, že to je to, o co tam běží. Stejně jako je v Korintských největší dar lásky, prostě, že to je ta nejněžnější cesta.

David (Rumunsko) Bůh mě učil nespoléhat se na sebe samotného v těch věcech, které nedokážu změnit. Být připravený i na zkoušky, které mohou případně prověřovat i to, jak Bohu věřím, a neklesat ve víře, protože se častokrát může ukázat, že někdy nevěřím tomu, že Bůh může něco změnit. Díky zkouškám vidím, že si Pán dokáže použít i poruchy auta. Že mi může poslat do cesty lidi, kteří mohou odstranit závady.

Markéta (Ukrajina) Mně na misi Bůh velmi připomínal to, jaký byl Ježíš a za kým vůbec chodil. On chodil uzdravovat lidi, kterých se ostatní lidé báli a ani se jich nedotkli, a hodně je tam učil, co vůbec znamená uzdravovat. Hodně mě Pán Bůh učil spoléhat se na Ducha Svatého v osobním životě. Hodně mi připomínal, že on je Pánem úplně všeho. Nezáleží na tom, co tam dělám, protože mohu dělat plno věcí v sirotčinci, ve vězení a další, ale že Pán Bůh chce, abych mu byla odevzdaná celým srdcem. To pro mně Bůh chce, ne nějaké extra věci.

On tam ležel a měl po celém těle krvavé skvrny

Návštěva ve vězeňské nemocnici

(Ukrajina) Nejsilnější zážitek na Ukrajině byla pro mě návštěva vězeňské nemocnice. Když jsme tam přijeli, tak jsem myslel, že to je normální nemocnice na nějaké úrovni, že jsou ti nemocní rozdělení maximálně po dvou po třech, že je o ně postaráno, že mají čistá prostěradla, zem, čistě všechno, že to prostě bude nemocnice se vším všudy. Zvenku to vypadalo, že to bylo čisté i ty budovy i ten dvůr, ale když jsme přišli dovnitř, tak už na začátku, když se rozdělávaly ty dary, co jsme měli dávat, tam byl česnek, cibule. A já si říkal, proč česnek a cibule, nějaké bonbony, sladkosti, to jsem pochopil, ale proč česnek a cibule, to mně nějak nešlo do hlavy. Když jsem potom vešel do první cely, tak mně spadla čelist natolik, že jsem nevěděl,

co na to říct. Jestli je to realita nebo to na nás hrají. Co se týká toho nejsilnějšího zážitku přímo v té věznicí, kam jsem šel jenom já, tam nikdo nesměl, ani holky. Tak tam šli ti místní a ještě nějaká dva a pak jen já. To asi byla druhá cela, do které jsem šel. Byla to asi polovička místnosti a tam bylo asi osm chlapů, ale nevím jestli je nazvat chlapy, protože vypadali jako živé mrtvoly. Ani z těch postelí nevstali. V některých celách se aspoň postavili nebo si aspoň sedli na postel, ale oni opravdu jen leželi, propadlé oči, nebyli oholení atd. Byl to pro mě děsivý pohled. Když jsem se pak dozvěděl, co to bylo za celu, tak to byla cela, kde chlapi do půl roku umírali na silně pokročilou nemoc tuberkulózy. To jsem se dozvěděl také až potom. Před tím mi to nikdo neřekl. Tak mi pak vyvstala pasáž z Bible,

kde se Ježíš dotýkal malomocných, a došlo mi, že je to silně nakažlivé. Tak jsem si říkal, já jsem byl tak blízko těch chlapů a ještě jsem se jich dotýkal. Byla ve mně strašně malá dušička a říkal jsem si, Bože, prosím ochraň mě, a přestal jsem se modlit za ty chlapy, aby přijali Pána Ježíše, a začal jsem se modlit za sebe, abych z toho vyšel zdravý. Ještě k tomu jednomu chlápku. On tam ležel a měl po celém těle krvavé skvrny. Já si myslím, že to byla velmi pokročilá fáze AIDS. Opravdu zarudlé, fialové skvrny. Měl vývod, takovou hadičku od srdce, a tam kapala krev. Tak na tom jsem si nějak uvědomil, jak jsem toho v životě strašně málo zažil. Toho lidského utrpení a bídy. Mně se to těžko popisuje. Vidím před sebou obraz toho chlapa. To byla opravdu ta nejubožejší věc, kterou jsem kdy viděl. Skoro jsem ho nepovažoval za člověka. A teď jsem viděl, jak ten Olek, který tam byl a je starší sboru, kde jsme byli, který právě vyšel z té věznice, který právě uvěřil, přišel

k tomu muži a pohlídal ho, chytl ho za ruce a modlil se s ním a říkal mu o Pánu Bohu. Najednou jsem viděl úplně jinou rozměr žití v té nemocnici. Oni poslouchali Boží slovo a to Boží slovo padalo do uší, které chtěly poslouchat. A mě to tak povzbudilo, že i já jsem chtěl něco říct a řekl o Pánu Bohu, co jsem zažil. Ale připadalo mi to jako nic oproti tomu, co tam ti chlapi zažívají, i když udělali strašně věci. Možná někteří vraždili, možná někteří znásilňovali, já to nevím, ale jasně jsem si uvědomil, jak oni potřebují Boží odpuštění a jak tam nemají opravdu nic jiného než to, že si mohou přečíst, a někteří už ani to ne, něco z Božího slova a mohou cítit Pána Boha a mohou s ním blízký vztah. Učil mě dívat se na ostatní jako na služebníky, kteří slouží celým srdcem. Jsem skeptický, tak mám problém vidět ty dobré věci. Nejdůležitější zjištění bylo, že moje zaměření je služba skrze sport v církvi. A to pro kluky dorostového věku. [honza]

Vzkazy

Budoucím stážistům
Pro naše sponzory
Pro Vás

Mnohem blíže k Bohu

Spíš než vzkaz pro dárcy, tak spíš takové poděkování, že mi svými dary umožnili jet, protože jsem se tam mohla přiblížit Pánu Bohu, i když jsem s tím vůbec nepočítala a říkala jsem si, že tam nemohu nic prožít, tak jsem se tam k Bohu cítila mnohem blíže.

A pro budoucí stážisty, že určitě misie je super a jestli budou cítit, že tam jet nechtějí, tak ať na to rychle zapomenou. Je fakt škoda o to přijít.

Katka Lučanová
(ACVal-Mez)

Spontánní chvíle chval po skončení domácí skupinky v chorvatském městě Pula

Zažijete neopakovatelné věci

Jsem svým dárcům moc vděčná za podporu, díky které jsem mohla vycestovat a mohla nabrat spoustu nových zkušeností a zažít, jaký je Bůh a jak služby pro Boha fungují v jiné zemi a v jiné kultuře. Což bylo úžasné, velmi přínosné a neopakovatelné pro můj osobní život, ale myslím, že i pro moji službu. Budoucím stážistům bych asi vzkázala: je to skvělá zkušenost a nebojte se ji využít. Přijměte tuto výzvu s nadšením a s očekáváním toho, že během té doby tam zažijete neopakovatelné věci.

Hanka Flídrová
(BJB Šumperk)

Neočekávejte vždycky zázraky

Vzkaz pro stážisty: „Neočekávejte příliš velké zázraky a cíle. Někdy je misie spíš o překonání svého vlastního já. Sebe sama. Je to o tom poznat, opravdu poznat, chování jiného sboru. Možná není vždy vidět přímá pomoc, ale pro daný sbor to může být

velké oživení misie. Určitě to pomohlo oboustranně, jak mně, tak té mládeži, tomu sboru, tak i jiným. Vidět chyby ve své práci. Obohacení i inspirace.“

Pavel Škrha
(CB Bohumilice)

Misijní posila

Pro dárcy: „Chtěl bych jim moc poděkovat za podporu. Těm, kteří jakýmkoliv způsobem něco darovali. Nejen peněžní dary, ale i modlitební dary.“

Pro budoucí stážisty: „Pro mě určitě misie znamenala obrovskou misijní posilu. Měla obrovský vliv na mé budování i na mé zamyšlení nad mými hodnotami. Je to čas, na který se můžete hodně těšit.“

David Andrlíček
(Elim Písek)

“ Misijní výjezd je místo, kde možná najdete to, co jste nikdy nehledali. ”

Zuzka

Misie je místem, odkud se nikdo nevrátí stejný

Vzkaz pro mé dárcy: „Děkuji!“

A pro budoucí stážisty, kteří pojedou také na misii, by vzkaz mohl znít: „Nebojte se, nesnažte se vykrotit a nelekejte se, pokud přijdou nějaké zkoušky před odjezdem, jako třeba stěvní potíže nebo auta odpadající dva dny před odjezdem. Vůbec se nebojte, protože to znamená, že to je jenom dobře a že to má určitou logiku a že se budou dít obrovské věci. Misie je místem, odkud se nikdo nevrátí stejný.“

Denisa Rohrerová
(AC Bohumín)

Docházelo k proměně postojů

Vzkaz pro dárcy: Vážím si vašeho času vašeho života, který jste strávili v práci, abyste mě mohli finančně podpořit a aby se mi mohl Pán Bůh přiblížit skrze skutky z jeho rukou a docházelo k proměně postojů.

Pro stážisty: Při shánění peněz vstupte do manuální práce a přitom se modlete za příležitosti během misie. Pak se mohou dít věci (ve vězení pro mladistvé mohlo po evangelizaci přijmout 7 kluků vězňů Krista).

Tom Nevřela
(Elim Písek)

V domově důchodců na Ukrajině

Hodně silný zážitek

Pro stážisty mám vzkaz rozhodně. Sem tam jsem zaslechl i nějaký názor, že by lidi nešli nebo že se jim nechce do toho získávání peněz, nebo že přípravy jsou hodně náročné a tak podobně, že ušetří hodně starostí a peněz, ale pro nás všechny to byl hodně silný zážitek.

A věřím tomu, že to bude mít i nějaké následky do budoucna a že nějaké vztahy mít. Buď jako sbor, nebo vztahy s těmi mládežníky. Takže rozhodně doporučuji novým stážistům, ať jedou. Je to jedna z nejlepších akcí, kterou jsme měli za celý rok.

Břeťa Raška
(CBVsetín)

Dva postoje: Služebník a flexibilita

Pro dárcy: Jsem vděčná za možnost učení se v terénu. Super bylo i to, co si odpracovat a vydělat si peníze (úklid, různé brigády...).

Pro stážisty: Nepodceňovat duchovní přípravu – být od počátku v týmu jako jedno tělo, jehož hlavou je Kristus. Zaměřit se na 2 postoje: služebník a flexibilita. Vědět, že misie nejde nikdy dopředu naplánovat.

Lucka Řehořová
(Elim Písek)

Viděl jsi nějakou přidanou hodnotu vaší služby na misii? Nějaké zvláštní požehnání pro sbor, kde jste sloužili?

Rozhodně si myslím, že tou největší devizou pro tento sbor byla naše práce v Grandiici na „přestavbě“ domu. Myslím si však, že i vytvoření programů na mládež, teen club, vyučování

týmu mládeže a naše účast na skupinkách měla velký přínos. Osobně si myslím, že praktická a „duchovní“ (myslím tím tu nepraktickou) služba byla v rovnováze. Zuzka

Pro mě bylo už jen výjimečné to, že jsme mladí, že jsme taková živější a že máme tetování a že nejsme jen taková úzkoprsí křesťané. Další věc, že jsme mohli společně s nimi pracovat na jejich sborovém domě, který právě teď staví. Zvláštní bylo,

že jsme tam uklízeli a pracovali celý den a druhý den tam přišli někteří lidé ze sboru a ptali se, kde se tam vzal takový pořádek. Oni jim odpověděli, že je to proto, že přijela skupina lidí z Čech, která to tam uklízela. Markéta

V jaké službě (nebo na jakém místě) sis na misii připadal nejužitečnější?

Nejužitečnější jsem si asi připadala jako tlumočnicka, protože jsem docela hodně tlumočila. Protože půlka našeho týmu anglicky uměla a půlka

neuměla a někdo uměl trochu a někdo ne, takže jsem si docela dost zatlumočila a bavilo mě to. Takže jsem si tam připadala i dobře. Kejtý

Nejužitečnější jsem si určitě v týmu, protože na Ukrajinu bych se jako individuál bála a také jsem týmový hráč.

Určitě také místa, kde jsem se mohla setkat s mladými lidmi. Například: „vězení pro ty mladé kluky a nebo pasťák. To bylo

pro mě místo, kde jsem se cítila nejužitečnější. To bylo něco, co je má krevní skupina, a zároveň i místa, kde jsme mohli prakticky pomoci lidem. Podle mě to bylo místo, kde jsem se cítila jako ryba ve vodě, kdy jsem mohla vědět, že to je místo, kde mě Bůh zrovna chce mít v té době. A to na Ukrajině. Denča

Nejužitečnější jsem si připadal, když jsme přijeli do věznic pro mladistvé. Věkem od 10 do 15

let, což je mně nejbližší věková skupina. No a hráli jsme fotbal. A v tom jsem si připadal velmi silně a nejužitečnější. Honza

Osobně asi při fyzické práci v místním sboru. A při vedení jízdy. Rozvržení trasy. Pavel

“Misie mi dala možnost přemýšlet o své službě u nás ve sboru.“

Mně to bylo celkem dost dané tím, že jsem měl jazykovou bariéru. Protože jsem nemluvil anglicky, všechno mi překládali, a navíc, když místní zjistili, že jsem stolař, byli z toho děsně uneseňi. Před stavbou mi říkali, že pro mě mají děsně moc práce. Když jsem tam potom byl a dělal jsem ve svém oboru, se dřevem, tak oni z toho byli uneseňi, jakoby nebyli zvyklí, že tam pracuje člověk, který je na danou věc

odborník. Takže byli nadšení a vše si velmi pochvalovali a já měl zaprvé velkou radost a za druhé jsem cítil, že to je úplně maximum, co jsem pro ně mohl udělat a oni z toho byli obrovsky nadšení. Dokonce mi nabídli, jestli bych nechtěl přijet na celé léto a něco jim dělat uvnitř. Těsně před odjezdem na isii jsem svou pozici hledal a nevěděl jsem, co konkrétně tam budu dělat – poznal jsem to, až když jsem byl na místě. Břeťa

Stáž

Biblická příprava služebníků a vedoucích v učednictví a evangelizaci

Devítiměsíční program tréninku v učednictví a evangelizaci pro ty, kteří slouží v mládežích, dorostech a skupinkách a chtějí být Bohem formováni do jeho podoby a chtějí růst v připravenosti pro službu.

www.kam.cz/staz

I díky Vám, našim sponzorům, jsme mohli v navštívených sborech zanechat finanční dary:

Chorvatsko: cca 23 000,- Kč
Rumunsko: cca 20 000,- Kč
Ukrajina: cca 20 000,- Kč

Děkujeme Vám!

DOPORUČUJEME

designKam s.r.o.

tisk digi a rychle

www.designkam.cz

+420 731 137 839

- brožury
- letáky, plakáty
- vizitky, pohlednice
- modlitební karty a dopisy

Emila Pajurka 142
Frydlant nad Ostravicí
739 11

Naše příběhy

Co nás Bůh učil na misii

Přečtěte si naše příběhy z Ukrajiny, Rumunska i Chorvatska a nechte se inspirovat.

Svědectví stážistů v rozhlase

Další příběhy a svědectví letošních stážistů vysílá Rádio7. Naladte si vysílání na satelitu nebo na stránkách www.radio7.cz.

Dotknout se, či nedotknout?

Nejsilnější zážitek byl, když jsme byli ve vězeňské nemocnici. Já jsem vůbec nechápala, co tam děláme. Bylo nám řečeno, že budeme vařit oběd pro lidi, tak jsem si představovala nějakou velkou místnost, kde budeme oddělení a nebudeme mít s nimi kontakt.

Také jsme předtím byli v marketu. Kupovali jsme tam cibule, česnek, čaj, máslo, sladké sušenky, bonbony atd., tak jsem si říkala, jaký ten oběd bude. Vůbec jsem nechápala, co se děje. Pak jsme zjistili, že budeme dělat pro ty vězně balíčky. Pak jsem zjistila, že budeme chodit po pokojích a rozdávat ty balíčky spolu se svým svědectvím. Že Ukrajinci budou říkat evangelium. Ten první pokoj byl ženský pokoj. Vypadal jen o trochu lépe než koncentrační tábor. To bylo vážně špatné. Stěny měly starou barvu, pokoj byl studený, tmavý a v rohu pokoje měli takové nízké zdi a tam byl záchod. Ten záchod byla jen díra v zemi a takové malé umyvadlo. Všechno bylo špinavé, staré a rozpadlé a i ty postele měly tenké matrace a staré povlečení a byl tam takový divný zápach. Tak jsme vešli do toho prvního pokoje a ty ženy poslouchaly. Upřímně, byl to pro mě šok. Pak mi ten jeden Ukrajinec řekl, že mám něco říct. Cokoliv chci. Nevěděla jsem, co říct, protože jsem to prožívala poprvé. Nevěděla jsem, jaké spojení můžu mít s těmi ženami. Pak mi Duch svatý řekl, že mám mluvit o tom, jak Ježíš má srdce pro ženy. Tak jsem o tom mluvila. Bylo to i pro mě silné. Nikdy jsem si nepředstavovala, že bych mohla s těmito lidmi mluvit nebo se jich dotýkat jako Ježíš. Na konec ten Ukrajinec řekl výzvu a dvě ženy klekly na zem a činily pokání. Věděla jsem, že je musím obejmout, i když jsem moc nechtěla. Když jsem je pak objala, tak to bylo skvělé a chtěla jsem obejmout všechny. Tak jsem je objala.

Leah Cox

Naše setkání s mládeží ze sboru v Craiově (Rumunsko)

S dětmi v ukrajinském dětském domově

Rallye života

Nejdůležitější osobou v autě není řidič, ale...

Na všech těch výjezdech do sirotčinců jsem si mohla na místních lidech uvědomit, jak jsou strašně moc oddaní Pánu Bohu a jim jak strašně moc na Bohu záleží, jak moc na něho spoléhají. Bylo to pro mě dobrým vzorem a donutilo mě to přemýšlet nad tím, proč já se někdy tak málo oddávám do rukou Pána Boha. Dalo mi to do hlavy takový obrázek řidiče rallye. Přemýšlela jsem nad tím, kdo řídí můj život. A uvědomila jsem si, že vůbec

není špatně, že jsem řidičem svého života, ale že je důležité na slovo poslouchat toho navigátora, protože nejdůležitější osobou v autě není řidič, ale navigátor, který má v ruce mapu a zná cestu. Mohla jsem si uvědomit, že já někdy se snažím řídit a zároveň si i navigovat. Mám před obličejem mapu a ono se blbě řídí, když nevidíte na cestu a koukáte se do mapy. Takže jsem se rozhodla, že se musím naučit tu mapu nechávat v ruce Pána Boha a já se věnovat jenom tomu řízení a naslouchání tomu navigátorovi.

Katka Lučanová

Ty chvílky, kdy jsme mohli být spolu sami

Byly to chvíle, které jsem nechtěla, aby skončily

Nemůžu říct, co bylo tím největším zážitkem – celý pobyt v Chorvatsku byl spleten z malých okamžiků, na které nikdy nezapomenu. Ať už to byly neshody, nedorozumění či vyladování se v týmu jeden na druhého či velmi přátelské přijetí sboru, přestože o našem příjezdu věděli velmi krátkou chvíli; milé chvíle na domácích skupinkách, které svou atmosférou byly opravdu domácí a smíšené jak věkem, tak pohlavím; osobní rozhovory, kde jsem mohla Hospodina blíže poznávat skrze naprosto cizí lidi a jejich příběhy na cestě s Hospodinem; ale nejvíc mě zaujaly dvě věci. Jelikož jsem muzikant, vždy mě doslova strhla jejich chvála a její provedení. Vnímala jsem radost, že mohou Hospodina

chválit. Bylo normální, že i po práci přicházeli lidé do sboru, aby si zahráli na piano, bubny, kytaru nebo něco docvičili. V sobotu se sešli, aby několik hodin cvičili na nedělní shromáždění, a v neděli ráno byli velmi brzo ve sborovém domě, kde jsme měli tu možnost bydlet, a hráli. Modlitební setkání, které trvalo hodinu, se pak prodloužilo na další dvě hodiny spontánních chval. A prý to nebylo neobvyklé. Druhá věc byly momenty, kdy jsem mohla být sama s Hospodinem u moře, poslouchat vlny, hledět do dálky a rozjímat. Prostě být s Bohem a uvědomovat si jeho velikost a svou malost; nechat plavat všechny malichernosti dne. Vždy jsem se po těchto chvílích cítila jako obmytá. Byly to chvíle, které jsem nechtěla, aby skončily.

Zuzka Vačkářová

Alča si zkouší, jak se maluje dům. Pomáhá jí pastor sboru Daniel Lustig

Nadšení a obětavost

...ale když bylo potřeba přiložit ruku k dílu, byli ochotní

Co mě fakt dostalo, to byla prakticky se projevující víra a láska křesťanů, které jsme tam poznali. Na rekonstrukci domova důchodců, kde jsme pracovali, pracoval i jeden starší člověk z místního sboru. Ten kazatel říkal, že dokud je on kazatelem, tak na to ten člověk nebude sám. Ten kazatel tam

tak dva až tři dny trávil s ním na stavbě a pracuje s ním. Navíc jsou tam i další lidi ze sboru. Nás tam bylo 8 a pracovali jsme celý den a večer přijelo auto plné lidí, kteří přijeli na pomoc. Takže nejenom, že se nadšeně, spontánně a radostně ti lidé scházeli, ale když bylo potřeba přiložit ruku k dílu, byli ochotní. Tak to mě fakt dostalo.

Alča Pospíšilová

Chcete navázat partnerství s některým sborem v zahraničí? Napište nám: staz@kam.cz

Z NAŠÍ FOTOGALERIE

Poznání

Obrovské povzbuzení v tom, jak začít žít znova pro Boha a naplno

Bavil jsem se s jednou dívkou jménem Elena. Jeden večer, když jsme šli městem, tak jsem se s ní chvíli bavil a ona mi říkala, že je vděčná za to, že jsme vůbec přijeli. A že to pro ni bylo velkým povzbuzením v tom, že ona do té doby žila jenom školou. Ráno šla do školy, odpoledne se učila,

protože studovala nějakou vysokou, něco zdravotnického. Ta dívka žila pouze školou, nechala služby, do sboru sice chodila, tak nějak s Bohem žila, ale to své křesťanství omezila na minimum. Když měla u sebe ubytované holky, tak říkala, že to pro ni bylo obrovské povzbuzení v tom, jak začít znova pro Boha a naplno. I před tou mládeží říkala, že se chce vrátit do služby a pokud budou mít zájem, tak chce začít dál nějak sloužit. Že to bylo pro ni povzbuzení jít za Bohem, znova a naplno. Z některých rozhovorů mi to připadalo, že to bylo u více lidí, pro které jsme byli takovým povzbuzením. Nevím proč a nevím jak, ale Pán Bůh si nás tam nějak použil a za to jsem vděčný a myslím si, že to byla jedna z největších a nejužitečnějších věcí, které jsme mohli v Rumunsku udělat, které Duch Boží skrze nás udělal. Haleluja. Amen.

Tom Galda

Kontakty

E-mail: staz@kam.cz, tel: +420 605 264 446, web: <http://www.kam.cz/staz>

Poštovní adresa: Jan Kuklínek, Emila Pajurka 142, 739 11 Frýdlant nad Ostravicí

Číslo účtu pro podporu Misie Stáže KB: 19-9034550247/0100 VS 7771216

portal.kam.cz
komunikační web Křesťanské akademie mladých

portal.kam.cz

Zdroj MP3 záznamů s kvalitním biblickým vyučováním a výbavou pro službu mladým lidem